
PROLOG

MARY

Stojím vzadu na vysokém kůru kostela Panny Marie od moře a je to čiré utrpení. Na světě není dost slz. Moje vzlyky jsou ozvěnou těch, kterými se otřásají lidé shromáždění v chrámu pode mnou.

Na bílém mramorovém oltáři stojí mosazná urna. Kolem ní je moře květin. Růže a chryzantémy a lilie a hledíky, kříž z bílých karafiátů, věnce s růžovými stuhami visícími přes okraj. Tolik květin, i když za vitrážovými okny se snáší sníh.

Nevím, jak jsem se sem dostala. Nevím, co je za den. Ani kolik je hodin.

K varhanám za mnou usedne postarší paní a začne hrát nějaký žalozpěv. Všichni povstanou a kazatel s vážnou tváří projde uličkou mezi lavicemi. Za ním jdou dva ministranti s rozměrnými dřevěnými kříži. Moje mamka to nezvládá. Vidím ji skrze slzy. Úzká černá sukně, černý svetr. Má co dělat, aby se udržela na nohou. Z jedné strany ji podpírá teta Bette, z druhé táta.

Promnu si oči a podívám se znovu. Není to moje mamka, je to paní Holtzová. Je stejně drobná jako Rennie, má i stejně kudrnaté vlasy. Ty dva lidi, co ji podpírají, jsem nikdy v životě neviděla.

A na té velkoformátové fotce na stojánku vedle urny nejsem já, ale Rennie ve žlutých letních šatech, zvlněné vlasy rozpuštěné a zcuchané od slabého mořského vánku. Tváří se jako nevinátka, ale v očích se jí třpytí rošťácké jiskřičky. Vypadá tak na patnáct nebo na šestnáct. Takhle mladě snad nepůsobila nikdy.

Tohle není můj pohřeb. Je Renniin.

Je tu tak narváno, že zřízenci kostela museli donést skládací židle a postavit je dozadu za lavice i vedle zpovědnic. Tam taky zahlédnu Kat. Za ní stojí její táta. Pat jí zmáčkne ruku. Z toho, jak se jí chvějí ramena, mi dojde, že Kat brečí.

Když paní Holtzová prochází kolem rodiny Choových, zastaví se a položí roztřesenou ruku Lillii na rameno. Chce, aby si šla sednout s ní do první řady. Lillia vypadá nervózně, ale paní Choová na ni povzbudivě kývne.

Cestou Lillia prochází kolem Reeva a jeho rodiny. Jsou tu jeho rodiče i jeho bratři s přítelkyněmi. Zabírají skoro celou řadu. Reeve byl nedávno u holiče, kůži na zátylku má trochu zrůžovělou. Na sobě má oblek, který měl i na podzimním plese. Lillia se na něj ani nepodívá a on ji taky ignoruje. Začne si listovat modlitební knížkou a Lillia sklopí hlavu a sedne si do první lavice.

Prohlížím si krovy, ochozy, sochařskou výzdobu.

Rennie? Jsi tu taky?

Dívám se okolo a čekám, jestli se Rennie objeví. Ale neobjeví se. Není tu.

Co jsem provedla, čím jsem si tohle vysloužila? Proč musím na ostrově Jar trčet navždy? Je to snad proto, že jsem spáchala sebevraždu? Víím, jak to bylo pitomé. Jen jsem chtěla,

aby Reeve litoval toho, co mi udělal. Jakmile jsem seskočila z té židle s provazem kolem krku, chtěla jsem to vzít zpátky, ale už to nešlo. Bylo příliš pozdě. Copak Bůh nechápe, že to nebyla moje vina? Nebýt Reeva, nikdy bych to neudělala. To on by měl být potrestán, ne já.

Kazatel všechny požádá, aby se pomodlili. Sklopím hlavu a zavřu oči. *Prosím, nech mě odsud odejít. Dovol mi najít cestu do nebe. Nech mě odpočívat v pokoji.*

Když oči znovu otevřu, kostel je prázdný. Světla jsou zhasnutá, po květinách nikde ani stopy.

A já jsem úplně sama.

KAPITOLA JEDNA

LILLIA

Kdyby byl dneska normální den, poslouchaly bychom s Nadiou ranní show v místním rádiu. Nadia se těmi otřepanými vtipy, které moderátoři vykládají, upřímně baví a směje se jejich zvukovým efektům. Mně to jejich tlachání zas tak vtípné nepřipadá, ale ráda poslouchám drby o slavných lidech. Občas, když v rádiu vyhlásí nějakou soutěž, Nadia zavolá ze svého i z mého mobilu, aby si zvýšila šance na výhru.

Ale dneska není normální den. Je první den školy po tom, co Rennie umřela. Vezu Nadiu do školy, ale rádio zůstane vypnuté. Jedeme mlčky, slyšet je jen šustění stěračů, které z předního skla mého auta odhrnují drobné sněhové vločky.

Nadia se snaží vymanit ze své péřové bundy, aniž by si vypočila bezpečnostní pás. „Nemohla bys to topení trochu stáhnout? Vždyť se tu uvaříme.“

Zalétnu pohledem k palubní desce. Mám topení nastavené na nejvyšší teplotu, včetně vyhřívání sedaček. Protože

se nedokážu zahřát. Celé moje tělo je od chvíle, kdy jsem se dozvěděla tu novinu, jako kus ledu. „Promiň,“ omluvím se.

Zajedu na parkoviště a chvíli jen tak pozoruju ostatní, jak maširují do školy. Je to jako němý film. Nikdo nemluví, nikdo nevtipkuje, nikdo se nesměje. Přemítám, jestli to někdy vůbec bude ve škole jako dřív, když tam teď nebude Rennie.

Nejspíš ne.

Občas, když jsem na ni byla naštvaná, jsem si namlouvala, že Rennie není zas až tak vlivná, jak si myslí. Že v naší škole není hybnou silou všeho, nezpochybnitelnou panovnicí. Jenže teď, když je pryč, už vím, že přesně to byla. Tohle místo je bez ní mrtvé.

Nadia si rozepne pás. „Mám jít dneska s tebou?“

Zavrtím hlavou. „Já to zvládnu.“ Nadia se otočí na zadní sedadlo pro svoji tašku. „Dneska by tu prý měli být psychologové a výchovný poradci,“ řeknu. „Kdyby sis s někým chtěla promluvit... slyšela jsem, že paní Chirazová je dost v pohodě.“

Nadia přikývne. „Ale to platí i pro tebe, jo?“ špitne nesměle.

Taky kývnu. „Jasně,“ řeknu, ale do hovoru mi moc není. Nechci mluvit s nikým. Prosila jsem mamku, aby mě dneska nechala doma a napsala mi omluvenku. Žadonila jsem a škemrala. Poslední dobou se mi špatně spí. Vlastně nespím vůbec. Hodiny a hodiny ležím ve tmě, ale usnout se mi nedaří.

Než Nadia vystoupí z auta, chytну ji za rukáv. „Hele, se mnou si nedělej starosti. Jsem v pohodě.“ Víím, že můj hlas zní unaveně a zesláble, a tak se to snažím dohnat úsměvem.

Nejhorší je, že víím, jak mě všichni budou litovat. Kdyby jen znali pravdu – že mě Rennie před smrtí začala nenávidět. Že jsem se na ní dopustila té nejhorší zrady. Když zavru oči, vidím záblesky toho, co se stalo, když jsme byly naposled

spolu. Jak Reevovi ukázala fotky z podzimního plesu, na kterých mu liju do pití tu drogu. Jak mi vlepila facku. Jak vzlykala a nenáviděla mě za to, že jsem ji zradila.

A pak je tu Mary.

Z pomýšlení, že se s ní dneska uvidím, bych se nejradši zahrabala někde v jámě. Jak jí mám říct o mně a o Reevovi? A co jí vůbec mám říct? Že jsem se spletla, ale teď už je po všem? V duchu jsem si tu omluvu nacvičovala snad stokrát, ale pořád nemám pocit, že jsem zvolila správná slova.

Jdu přes parkoviště a rozhlížím se, jestli neuvidím Katino auto, ale taky tady není. Dlužím jí nejmíň milion telefonátů. Je mi jasné, že je na mě taky našťvaná.

Pořád čekám, že se probudím a zjistím, že to byl jen zlý sen. Že bude všechno zase jako předtím. Bylo by mi i jedno, že by mě Rennie do konce života nenáviděla za to, co se na silvestra stalo s Reevem, nebo že by se mnou už nikdy nepromluvila. Chci jenom, aby byla naživu.

Vidím ji všude. U stěny s trofejemi v prvním patře, kde jsme se v prváku vždycky poflakovaly, když už byla moc zima na to, abychom seděly venku u fontánky. Kumbál, ve kterém jsme si o přestávkách schovávaly vzkazy. Skříňka, kterou měla Rennie ve druháku.

Cítím, jak mě v očích pálí slzy, ale už nechci brečet.

Stojím u skříňky a chodbou se ke mně přibližuje Ash. Z cesty odstrkuje lidi. „Lil,“ skučí, vrhne se mi kolem krku a hystericky vzlyká. Napadne mě krutá myšlenka: Ash se chová, jako by byla ve filmu o holce, co umřela při autonehodě. Ostatní lidi na chodbě se po nás otáčejí.

Chvilí ji nechám, aby mi brečela na rameni, a pak se jí vysmeknu. „Jdu si do automatu pro džus,“ oznámím jí. „Chceš něco?“ Nesnažím se být chladná a odtažitá, ale zrovna teď na ni nemám nervy. Je toho na mě moc.

Ash zavrtí hlavou. „Ne, ale půjdu s tebou.“

„Ne, počkej tady. Já jsem hned zpátky,“ zadržím ji a lípnu jí pusou na tvář. Rychle zmizím. Jsem už v půlce chodby a hlavou mi bleskne myšlenka, že se prostě nezastavím, vyjdu rovnou ven a půjdu domů, když vtom mě někdo zezadu chytí za paži.

Alex.

„Lil,“ osloví mě. „Držíš se?“

„Jo.“ Ale stěží.

Ani Alex nevypadá zrovna nejlíp. Má kruhy pod očima a ani se neoholil. Promne si oči a rozhlédne se. „Pořád čekám, že tu Rennie uvidím,“ vzdychne. „Bez ní to tu je... fakt prázdný. Jako by nikdo nevěděl, co dělat, když mu to Rennie neřekne.“

To je přesně pocit, který mám i já. Úplně přesně. Je úleva vědět, že mě někdo chápe. Vydechnu, ale zní to spíš jako zajímavý vzlyk a Alex mě obejmě. Nechám ho, aby mě držel, a mám pocit, že jen díky jeho pažím zůstanu na nohou.

Netuším, co Alex ví – jestli vůbec něco ví – o tom, co se na silvestra stalo mezi mnou, Rennie a Reeveem, ale jsem mu strašně vděčná, že tu teď se mnou je. Vždycky byl pro mě tím člověkem, který ví, co potřebuju, aniž bych ho o to musela žádat. Dokonce i když si to nezasloužím.